DANA STABENOW

NEJHLUBŠÍ SPÁNEK

UKÁZKA Z KNIHY

Tohle je prostě strašně špatně, pomyslel si Jim. Zaprvé, mrznul mu zadek. Ačkoliv předek měl docela v teple.

Zadruhé, jeho šéf by mohl regulérně kvalifikovat jeho současnou aktivitu jako kolosální ztrátu Jimova času, nemluvě o dolarech daňových poplatníků. V jeho bezprostředním okolí ani na jeho osobě se ještě nikdo nedopustil trestného činu.

Pokud člověk nepočítal ten, který se chystal spáchat, jestli se o něj Kate nepřestane takhle třít.

Její hlava mu moc hezky pasovala pod bradu, přestože ho šimraly její vlasy. Znovu se posunula, a když promluvil, jeho hlas zněl mírně chraplavě. „Jsi si jistá, že jsi mě sem nevylákala pod falešnou záminkou, Shugaková?“

V jejím hlase uslyšel úsměv a ucítil teplo jejího dechu na krku. „No, vzhledem k tomu, že se zdá, že toleruješ moji přítomnost, jen když se naskytne zločin, napadlo mě, že ti nějaký seženu.“

Její slova nechal být a zaměřil se na to, jak to myslela. „Já se tě nebojím.“

Naklonila hlavu a podívala se mu do očí. „Přinutím tě, abys utíkal jako malá holka.“

„Nepřinutíš.“ Dokonce i jemu to znělo chabě.

Znovu se o něho opřela, teplá a pevná od hrudi ke koleni, a klesla hlasem k šepotu zdrsnělému jizvou rozdělující její hrdlo na dvě části. „Zopakuj to. A přesvědč mě.“

Mohl by jí říct, aby ustoupila. Mohl ji odstrčit. Ani jedno z toho neudělal a zachránil ho jen zvuk dodávky blížící se stezkou.

A Jim bohužel vůbec neměl radost, že se kvůli tomu Kate začala soustředit na něco jiného.

Byl to starší Ford pickup, kterému chyběla dvířka na korbě a zadní nárazník, okýnka na straně spolujezdce měl nahrazená kobercovkou a od pneumatik nahoru byl celý rezavý. Avšak motor rovnoměrně a sebevědomě burácel, což naznačovalo, že se pod oprýskanou kapotou skrývá víc, než se na první pohled zdá.

Majitelka nemovitosti svědomitě vyčistila potřebných devět metrů udržitelného prostoru kolem svého domu pro případ lesních požárů, které v současné éře dramatické klimatické změny zasahovaly vnitrozemí Aljašky brzy a často každé jaro. Tohle a nevalné zimní sněžení usnadnily pickupu cestu skrze tenkou vrstvu sněhu na příjezdové cestě. Mohla tak objet dům dozadu, kde se nacházel půltucet dvousetlitrových sudů v obrácené pyramidě na pevně postaveném stojanu z fošen a spojené tak, aby palivo z horních sudů teklo do spodních sudů, přičemž spodní byl napojený na kamna izolovanou měděnou trubkou.

Kate s Jimem se schovávali v příhodném porostu olší na okraji mýtiny, aby měli ničím nerušený výhled na Willarda Shugaka, který vystoupil z dodávky, odpojil měděnou trubku, napojil ke kohoutku hadici a začal odčerpávat palivo ze sudů uložených v obrácené pyramidě do černé nádrže na korbě svého pickupu.

Kate tiše zaklela. Jim ji nepřestával objímat, aby zmlkla a nehýbala se. Když usoudil, že bylo ze sudů v obrácené pyramidě do nádrže v dodávce přečerpán dostatek paliva, aby se to vyplatilo vzhledem k definici krádeže stanovené v Zákonech státu Aljaška, především v 11.46.100, a ceně nafty devadesát centů za litr, kterou viděl naposledy na čerpací stanici v Ahtně, řekl: „Můžeme?“ a vypustil ji.

Když se vynořili z olší, Willard vzhlédl. Jakmile uviděl Kate, zbledl, pak zrudl a znova zbledl. „A do hajzlu,“ vykvikl jako puberťák a ten zvuk se ke čtyřicátníkovi vůbec nehodil.

„Konečně,“ pravila Kate a hrnula se kupředu.

Willard Shugak měřil metr osmdesát tři, přesto se schoval za Jimem a držel policistu mezi sebou a Kate. Hlas mu vystoupal do takových výšin, že by probudil netopýry. „Ne, Kate, počkej, já…“

„Ty kreténe,“ počastovala ho Kate a na okamžik přitom zapomněla, že Willard je právě přesně tohle, „co kdyby se teta Balasha vrátila do studeného domu s komplet zamrzlýma trubkama?“

Natáhla se po něm, ale Willard uskočil, klopýtl a málem ztratil rovnováhu. Zvedl obě ruce v uklidňujícím gestu, které však dotyčná, jíž bylo určeno, vůbec nepochopila. Jim je jen sledoval a s oficiální akcí policejní správy vyčkával především proto, že se náramně bavil.
„Nechtěl jsem to vzít všechno, fakt, upřímně."
„A přitom ti nafta ani nedošla," pokračovala Kate, natáhla se kolem Jima a chytila Willarda za manžetu na bundě. „Dneska ráno jsem byla u tebe a zkontrolovala to. Chtěl jsi to prodat, že jo, Willarde?"
Willard se vytrhl z jejího sevření a uskočil zpátky za Jima. „Já bych jí to zaplatil, fakt, upřímně!"
„Jasně že jo, ty hyeno. Navedl tě na to Howie, protože jste pozadu s nájmem?" Kate naznačila pohyb, Willard se jí chtěl vyhnout a z kapsy mu vypadla figurka Darth Vadera, která předtím jen vykukovala, a zmizela v rozrytém sněhu.
Willard zoufale vykřikl: „Anakine!" Vrhl se kupředu a začal zběsile prohrabávat sníh. Kate jeho odvedené pozornosti využila, popadla ho za blonďaté vlasy a zvedla ho.
„Jau! Kate! To bolí! Jime! Pomoc!"
Jim si mohl v pohledu na muže Willardovy velikosti vyděšeného ženou Kateiny velikosti libovat zhruba jen vteřinu, protože z podrostu vystřelila Obluda a spletla si pokus o vraždu s hrou, pobíhala kolem všech tří, zběsile štěkala a snažila se zuby chytit první dostupný lem.
V tu chvíli míra Jimovy trpělivosti přetekla, popadl Kate a Willarda za límce za krkem a oddělil je, jak nejdál mu jeho roztažené paže dovolovaly. Kdyby byl byť jen o centimetr menší, rozhodně by to nedokázal s takovou sebejistotou. „Tak dobře, vy dva, nechte toho."
Kate místo odpovědi vykopla pravou nohu, která by se docela významně střetla s Jimovým levým kolenem, pokud by se včas chytře neposunul z jejího dosahu. Ale ztratil kvůli tomu rovnováhu a Kate se mu vykroutila a skočila na Willarda dřív, než se vzpamatoval. S rukama na Willardově krku a kolenem na koulích ho srazila na zem. Obluda vycítila, že to přeci jen žádná hra není a přisadila si cvakáním zubů a vrčením nebezpečně blízko Willardova levého ucha, až všichni ztuhli. Willard zařval, pevně zavřel oči, otevřel pusu dokořán a po tvářích se mu začaly kutálet slzy a ramena se mu otřásala neovladatelnými vzlyky. „Přiznávám se, přiznávám se! Prokrista, Jime, můžeš mě prosím už zatknout? Prosím?"
„Pro lásku boží." Kate ho znechuceně pustila, postavila se a oprašovala si sníh z kalhot. „Vstaň, ty uřvanče. Neublížila jsem ti."
Protočil oči k Obludě, která stáhla hlavu mezi lopatky a své děsivé špičáky obnažovala způsobem, jež se dal popsat jedině jako zřetelně nepřátelský. Pohled na ni naháněl hrůzu ještě víc kvůli skvrnám od krve a peří bělokura na čenichu – pozůstatek oběda, který právě dojedla v nedalekém smrkovém hájku.
Kate vydala netrpělivý zvuk. „Obludo," řekla.
„Vrrr," pravila Obluda Willardovi, přičemž jednou slabikou obsáhla docela pestrý význam, načež více či méně poslušně odklusala ke Kateině boku, kde se jí namísto krvavého střetu dostalo jako kompenzace podrbání za ušima, což Obluda stejně vždycky upřednostňovala.
Jim natáhl ruku a vytáhl Willarda na nohy, přičemž oba upřímně doufali, že je to naposledy. Willard polkl vzlyk, rukávem si z obličeje otřel slzy a soply a lkavým hlasem zaprosil: „Můžete mi pomoct najít Anakina, eště než pudem do basy? Prosím?"

Budova státní policie v Niniltně byla tak nová, až vrzala. Stát ji ve vzácné chvíli prozíravosti a moudrosti postavil na dvouhektarovém pozemku vedle budovy domorodé asociace v Niniltně, jejíž autorita se tímto z kopce přenášela i na stanoviště a jejíž předseda, Billy Mike, byl mezi krysami z rezervace známý jako chlap ctící zákon a pořádek. Měla pevnou strukturu – byl to nenápadný, nevýrazný béžový kvádr rozdělený na čtyři místnosti – recepce, Jimova kancelář, výslechová místnost a vězení tvořené dvěma shodnými celami dost velkými na to, aby se tam vešla palanda a záchod.

Willard s Anakinem bezpečně zastrčeným zpátky do náprsní kapsy vlezl dovnitř a otočil se, aby zblízka sledoval, jak za ním Jim zavírá dveře cely. Masitýma rukama sevřel mříže a zkusil s nimi zatřást. Dveře zachrastily, ale držely. Vypadal, že ho to uklidnilo, a stále vytřeštěnýma tmavě hnědýma očima se zadíval na Jima. Měl je posazené daleko od sebe a propůjčovaly mu kouzelný, elfí vzhled. Tenhle pohled viděl v aljašské divočině až příliš často. „Kate je šílená, Jime," pravil.
„To mi povídej," odpověděl mu Jim.
„Jo, slyšel jsem, že spolu něco máte." Willardův výraz se začínal podobat úžasu. „Kámo. Ty si musíš přát umřít."
„Nic spolu nemáme," opáčil Jim a práskl dveřmi k celám s větší vervou, než bylo nezbytně nutné.
Kate přecházela po jeho kanceláři a zuřila. Obluda se nacpala do rohu, ocas si bezpečně zastrčila za sebe a přední tlapy co nejvíc k sobě.
Jakmile Jim vešel, Kate se k němu otočila. „Tentokrát mu to napaříš se vším všudy, Chopine."
Jim se s velice rovnými rameny posadil za stůl. Zapnul počítač a klikl na ikonku, která mu hned otevřela správný formulář. „Obviním ho z krádeže třetího stupně…"
Přečkal očekávaný výbuch a beze spěchu pokračoval. „Krádež třetího stupně, jestliže je hodnota odcizeného majetku mezi padesáti a pěti sty dolary. Dokonce i s třetím stupněm to trochu přeháním. Vím, že Mac Devlin si za topnou naftu účtuje devadesát devět centů za litr, ale pochybuju, že Willard stihl přečerpat přes sto devadesát litrů, než jsi ho přepadla."
Kate ostře zpochybnila Willardův původ a pak se pustila do jeho přátel.
Jim si znovu počkal, až skončí. Věděl, že bude muset být trpělivý ze dvou důvodů. Zaprvé, na Aljašce neexistoval žádný zákon typu zločiny proti babičce, z čehož chtěla Kate Willarda doopravdy obvinit. Zadruhé, nikomu se nikdy ani trochu nevyplatilo snažit se stačit Kate Shugakové v hlasitosti či urážkách. Nejmoudřejší strategií – zašklebil se, protože nakopla jednu ze židlí pro návštěvníky tak, až přeletěla přes místnost – bylo přečkat to.
Opěrka židle narazila do zdi. Kate se naštvaně zadívala na výsledný ďolík ve zbrusu novém sádrokartonu, jako by za to snad mohl on. Do toho jako darem seslaného ticha Jim řekl: „Víš, že nepodá trestní oznámení."
„O tom si může rozhodnout sama, až se vrátí," odsekla Kate.
Obluda se rozhodla, že je vhodná doba na intervenci mediátora, a přešla mezi dva bojovníky – byť s jistou obavou. Otáčela hlavu a pozorovala hovor. Rázně přitom mávala ocasem, jako by tento projev dobré vůle snad mohl uhasit oheň zuřící mezi jejím osobním člověkem a nejoblíbenějším chlapem.
„Kate, víš, že to neudělá," oponoval Jim. „Zavrtí hlavou a bude vypadat, jako by měla zlomené srdce, a já se budu cítit jako šest různých druhů slizu kvůli tomu, že jsem jí tu špatnou zprávu doručil. Pak mi udělá hrnek čaje a nezapomene, že v něm mám rád med, a pak si sedne naproti mně a bude vzpomínat, jak hlídala Willardova tátu, když byl malý, a jak na *potlači* za Willardovu babičku z otcovy strany dostala skvělou sadu růžovo-fialových ručníků, což jsou její oblíbené barvy, a jak je pořád používá, protože jsou to strašně kvalitní ručníky, a na jaké příšerné lodi se Willard vloni plavil jako člen posádky a jak Alvin Kvasnikof svojí posádce nikdy pořádně neplatí, kolik by měl, a pak si vzpomene na tu příšernou holku Priscillu Ollestadovou, která zlomila Willardovi srdce, když si vzala Cliffa Moonina, a potom…"
Uslyšel narůstající podráždění ve vlastním hlase a odmlčel se. „Ona trestní oznámení nepodá."
Kate došla pro židli, kterou předtím kopnutím vyslala přes celou místnost, a posadila se na ni. Založila si ruce a zamračila se. „A je to jenom závažný přečin."
„Víc z toho nebude. A jestli nic z toho nezabere, řekne, že je to všechno stejně její chyba, protože nedokázala přimět svoji dceru, aby přestala pít, když byla s Willardem těhotná."
Na místnost ztěžka dolehl hluboký smutek. Obluda už nemáchala ocasem tak rychle. Nastal čas na útěchu. Jim byl láskou jejího života, ačkoliv byl samec člověka, ale Kate už si odpykala trest.

Položila si hlavu na Kateino koleno a zamrkala na ni s výrazem plným soucitu, nebo aspoň s takovou mírou účasti, jakou dokázala vyjádřit svýma žlutýma očima predátora.
Zazvonil telefon a nedalo se určit, komu z nich to přineslo větší úlevu. „Jo?“ ohlásil se Jim do sluchátka. Zatvrdil se v obličeji. „Díky.“
„Co je?“
Zavěsil. „Porota se vrátila, ale je moc pozdě, Singhová odkládá vynesení rozsudku na ráno.“ Potom zaváhal, ale Kate pomohla vyšetřování, protože si díky fotografické paměti pamatovala předchozí Deemovy trestné činy. Navíc byla nějak spřízněná s obětí. Většinou to tak bylo. „Zítra ráno poletím do Ahtny. Nechceš se přidat?“
„Děláš si srandu?“
„Haló?“ Willardovo naříkavé vytí bylo sice tlumené vnitřními stěnami, ale dalo se mu dokonale rozumět. „Ehm, nerad vás ruším, lidi, ale tady s Anakinem máme trochu hlad?“ Ticho. „Možná bychom si dali trochu těch sušenek, co jsem viděl u konvice na kafe cestou sem? A možná i trochu kafe k nim? Možná se smetanou? A tak tři cukry? Anakin má fakt rád sladký kafe.“
Jim zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Willard Shugak dokáže vyčenichat náplň z Oreo sušenky na sto honů.“ Vstal a Kate ho následovala na recepci.
„Maggie, já padám, a zítra přijdu pozdě. Prosím tě, ať Laurel přinese Willardovi večeři, jo? Několik dní s námi zůstane.“
Kate na oko zavrčela, protože věděla, že Willard poslouchá.
„Ochranná vazba,“ pravil Jim.
Maggie se na Kate ostražitě zadívala. „Chápu, šéfe.“

Zatímco Jim otáčel blazer, aby mohli zamířit zpátky na Kateinu usedlost, zeptala se: „Jaký podle tebe bude? Ten verdikt?“
Cesta byla z větší části beze sněhu, jen zmrzlý štěrk. „Zbožňuju globální oteplování,“ řekl Jim a rozjel se stabilní rychlostí pětašedesát kilometrů v hodině. „Rozsudky poroty jsem přestal předvídat po svém prvním případu, Kate.“
„Co se stalo s tvým prvním případem?“
„Měl jsem říct – po prvním případu, který se dostal k soudu.“ Z podrostu si na procházku vyrazil losí býk a zastavil se vprostřed cesty, odkud se roztržitě rozhlížel, jako by se snažil vzpomenout si, kde zašantročil svoje paroží. Jim dupl na brzdu a začal na něho blikat světly. Los do nich zmateně mžoural a pak se s pocitem trapnosti kvůli holé hlavě odpotácel zpátky do podrostu.
Jim opatrně sešlápl plyn a rozjel se. Blazer rachotil po štěrkovém podkladu, a proto musel zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet. „Pachatel a jeho nejlepší kámoš nabrali oběť u cesty a pak se toho nebožáka snažili donutit k orálnímu sexu. Neudělal to, proto to do něho devětkrát napálili dvaadvacítkou. A pak mu ještě pro jistotu podřízli krk. Tělo odhodili na městskou skládku a pomocí drátů nastartovali buldozer, se kterým ho pak několikrát přejeli, aby ho rozmačkali a vlisovali mezi odpadky.
Trvalo čtyři dny, než si někdo všiml, že je ten kluk nezvěstný, ale naštěstí existoval svědek, který ho viděl nastupovat do pachatelovy dodávky a dokázal pachatele i spolujezdce identifikovat.“ Pokrčil rameny. „Očití svědkové, víš…“
„Jo. Já vím.“ Za pět a půl roku jako vyšetřovatelka v kanceláři státního návladního v Anchorage Kate věděla, že člověk mohl mít pět svědků zločinu a skončit s pěti různými popisy pachatele.
„Ale v kabině dodávky jsme našli krev a vlasy shodné s obětí.“
„Výborně. A bouchačka?“
„Takové štěstí jsme neměli a pachatel s nejlepším kámošem, samozřejmě, všechno zapřeli. A pak jsme měli konečně kliku. Medvěd čmuchající na skládce odkryl, co z oběti zbylo, a našel to nějaký týpek, který se tam přijel zbavit staré myčky na nádobí. Navíc, holku toho nejlepšího kámoše kardinálně vytočilo, že jsme jejího jako lilie čistého andílka podezřívali z něčeho tak

ohavného, jako je vražda. Řekla nám, že za všechno mohl pachatel, proč jsme vůbec vyšetřovali jeho nejlepšího kámoše, když nejlepší kámoš vylezl z auta, až když pachatel oběť naložil.“
Kate výmluvně mlčela.
„Jo, já vím,“ přitakal Jim, „nikdo nikdy neřekl, že věznice jsou plné chytrých lidí, a proč by lidi, se kterými se stýkají, měli být chytřejší? Přesvědčil jsem nejlepšího kámoše, aby se stal korunním svědkem.“
„Výborně,“ zopakovala Kate.
„Jo.“
„Ale.“
„Ale,“ povzdechl si Jim. „Nebyl moc přesvědčivý a měl trestní rejstřík, že jeho vytištění stálo celý balík papíru. Porota mu nevěřila jediné slovo. Sakra, ani já mu nevěřil jediné slovo, co řekl, a to jsem věděl, že je to pravda. Teda. Většina.“
„A pachatel?“
„Pachatel tvrdil, že byl celou dobu mimo město. A jak si vzpomínám, opravdu upřímně, byl navíc mladý a upravený a v soudní síni byla celá jeho rodina, včetně snoubenky Miss Aljaška.“
„Prosím tě, řekni mi, že si děláš srandu.“
„Kéž bych mohl. Během celého procesu se snažila držet se s ním za ruku přes přepážku.“
„Co se stalo?“
„Když ji soudce potřetí napomínal, aby ho pustila, zvýšil hlas a ona se rozplakala. Měla bys vidět porotu, myslela by sis, že jí právě zastřelil kočičku.“
„Neshledali ho vinným?“
„Neshledali ho vinným.“ Znovu si povzdechl. „Ten případ stejně z větší části stál na nepřímých důkazech. Jak si vzpomínám, Brendan…“
„Žalobcem byl Brendan McCord?“
„Jo. Byl to jeden z jeho prvních případů. Byl dobrý, i když akorát absolvoval práva. Brendan říkal, že za ním po vynesení verdiktu přišel jeden člen poroty a vynadal mu za obtěžování toho milého mladého muže a za to, že jeho snoubence připravili takové utrpení.“
Kate taky navštívila slušný počet soudních síní a o božích mlýnech spravedlnosti už nechovala značné iluze. „Co se s tím pachatelem stalo?“
Jim mírně pookřál. „O šest měsíců později doprovázel snoubenku na soutěž krásy Miss Amerika v Dallasu a během loupeže zastřelil řidiče taxíku. Momentálně si užívá pohostinnosti státu Texas v Huntsville. Když jsem se díval naposledy, byl jeden ze čtyř set deseti odsouzených k trestu smrti.“
Kate uvažovala, co se stalo s jeho snoubenkou a rodinou. Vždycky přemýšlela nad tím, co se stalo s dalšími oběťmi. Byl to jeden z důvodů, proč odešla z kanceláře státního návladního.
„Takže,“ řekl Jim, „rozsudky nepředvídám. Je to zmanipulované, fajn, ale v tomhle případě stát nevyhrává dostatečně často. Už tak to člověka odrazuje, nemusí si ještě dělat naděje.“
Ta trocha sněhu, co tuto zimu napadala, roztála během čtyř dnů, kdy foukal teplý, suchý vítr, což byl během Vánoc pro rezervaci stejně špatný dárek jako uhlí v punčoše. V půl šesté odpoledne už byla hodinu a půl tma a jelikož se od ničeho neodráželo světlo, všechno mimo dosah reflektorů vypadalo jako černá díra. Dobrá zpráva však byla, že se po cestě dalo jezdit. V zimě se neudržovala a běžně se z ní od října do května stávala dráha pro sněžné skútry, ale letos ne.
Kate se zahleděla k obloze. „Vsadím se, že dneska polární záře nebude.“
„Jo,“ ani se neobtěžoval zvednout zrak ke hvězdám a raději dával pozor, kdyby se objevil další los. „Nenapadlo tě někdy pořídit si teleskop?“
„Stačí dalekohled.“
„Jo.“ Chvíli mlčel. „Ve třeťáku na střední jsme jeli do Tucsonu a na Arizonské univerzitě jsme navštívili planetárium. Měli teleskop namířený přímo na mlhovinu Orion. Bylo to úžasné, jako by přímo na obloze vybuchla ohromně velká růžová a fialová hvězda.“

Kate se podívala na ukazatel venkovní teploty. Mínus pětadvacet. Zatímco červené digitální číslo sledovala, teplota ještě o půl stupně klesla. „Nemůžeme zůstat venku dlouho a dívat se, bude moc velká zima.“
„Proto bůh vymyslel zateplené oblečení.“
Rozesmála se hlubokým chraplavým hlasem, který ho okamžitě přenesl zpátky do odpoledních chvil na mýtině, kdy bez nadšení čekal, až se Willard objeví.
Naštěstí mezi nimi seděla Obluda. A kdyby Obluda selhala, vždycky tam byla brokovnice přišroubovaná k palubní desce. Ačkoliv si Jim nebyl úplně jistý, že brokovnice zabírají na čarodějky.
Projeli kolem suburbanu mířícího opačným směrem. Díky zářivě oranžové barvě, chybějícímu levému přednímu blatníku a pravému přednímu blatníku prohnutému ke kolu, který držel už jen silou vůle, se dal snadno identifikovat.
„Howie Katelnikof míří k Berniemu,“ poznamenal Jim.
„Asi si myslí, že tam najde Willarda,“ odpověděla Kate ne zcela bez uspokojení. „A na topnou naftu tety Balashy už pravděpodobně čeká zákazník.“
Jim si pomyslel, že v tom má asi pravdu. „Willard by si měl svoje spolubydlící vybírat pečlivěji.“
Pomysleli na dalšího Willardova spolubydlícího, což je přirozeně vedlo k myšlenkám na soudní proces v případu vraždy v Ahtně, o němž nyní rozhodovala porota. „Všechny důkazy byly nepřímé.“ Vzpomněla si na příběh z Jimova prvního procesu. „Zase.“
Otočil se, aby se na ni podíval, ale přes Obludu na ni nedohlédl a na to, aby viděl její výraz, byla stejně příliš velká tma. „Louis Deem není dobrý chlap, Kate.“
„Nejsi v rezervaci dost dlouho na to, abys věděl, jaký křivák to je,“ pravila Kate. „Louis Deem byl pokřivený dřív, než se narodil.“
„Proč jsi něco neudělala?“ Protože stejně jako kterýkoliv jiný policista, který kdy sloužil spravedlnosti v rezervaci, věděl, že Kate ze všeho nejvíc umí něco udělat.
Kate se rozpomněla na chvíli, kdy to zkusila. „Předpokládáš, že to bylo na mně.“
Jim se nad tím zamyslel. Nezabralo mu to dlouho. „Jekaterina?“
„*Emaa* byla jeho kmotra.“
Jim si odfrkl. Polovinu času při práci strávil rozmotáváním lží krys z rezervace, které někomu poskytovaly alibi, protože to byl bratranec přes dvě kolena.
„Jo, já vím,“ pravila Kate ne příliš omluvně, „ale většinou nám to funguje.“
„Tentokrát ne.“
Poposedla na sedačce a natáhla krk, aby mohla vyhlédnout z okna, protože pořád hledala polární záři. „Ne. Tentokrát ne.“
„Takže tvoje babička zasáhla pokaždé, když se Louis dostal do maléru?“
Kate slyšela všechny historky o *emaa* a prvních dvou manželkách Louise Deema od svých tet. Jekaterina Shugaková navštěvovala každý týden po svatbě jak Jessie, tak Ruthie, čímž minimálně dala jasně najevo, co si myslí. Kate *emaa* znala, takže jí bylo jasné, že její návštěvy zahrnovaly taky nabídku (samozřejmě když nebyl Louis v místnosti) pokoje pro hosty v babiččině rozpadlém domě u řeky v Niniltně, pokud by to kterákoliv z nich chtěla zabalit.
Jednoho dne, když byla v srpnu v rezervaci na dovolené z práce v Anchorage, jela Kate s babičkou za Ruthie. Ruthie, které ještě nebylo ani dvacet, se pohybovala, jako by byla o dvě desítky let starší než Jekaterina.
Jim si Kateino ticho přebral jako souhlas. „Kdy to začalo? Když ho chytili při práci pro toho pašeráka alkoholu, jak se jmenoval?“
„Sandy Halvorsen a myslím, že to začalo, když Louis chodil na základku a mlátil ostatní děcka a kradl jim obědy. Učitelé se naučili, že to nejlepší, co můžou udělat, je nechat ho po škole, a taky si vzpomínám, jak jednou ukecal Robbyho Kanabacka, aby mu po vyučování do třídy

přinesl čokoládovou tyčinku, a pak ho za to ještě šeredně zmlátil. Byl to ubohý hajzlík tenkrát a je to ubohý hajzlík i teď."
„Slyšel jsem, že jeho rodiče stáli za houby."
„Byli to opilci a feťáci a Louis byl nehoda, které se Daisy nedokázala zbavit, ačkoliv se říká, že se o to všemožně snažila. Wesley se utopil v loděnici v Cordově, když bylo Louisovi patnáct. Louis se vlastně vychovával sám."
„A vsadím se, že rodiče Mary Waterburyové si mysleli, že odvedl setsakramentsky dobrou práci."
Na to se odpovědět nedalo a Kate se ani nesnažila.
Malá Mary Waterburyová, snědá jako oříšek a kulatá jako míč. Domácká, veselá, hodná na děti i zvířata, zrozená pro mateřství a tak mladá. O jednadvacet let mladší než Louis Deem, její první přítel.
A taky poslední. *Proč jsi něco neudělala?* zeptal se jí Jim. Snažila se. Znovu pomyslela na Mary Waterburyovou, na ten mladý život plný naděje, který byl náhle a násilně ukončen rukama muže, který se zdokonalil v umění zbavovat se nechtěných manželek.
Ano, snažila jsem se, pomyslela si Kate, ale nesnažila jsem se dost.
Zbytek cesty dojeli v tichosti. Po čtyřiceti kilometrech od Niniltny zabočili na úzkou udusanou stezku vedoucí ke Kateině usedlosti. Jim zastavil blazer uprostřed kužele světla dopadajícího vysokými okny v přední části Kateina domu.
Jejího domu. Pořád jí připadalo zvláštní vracet se k celému domu, celým dvěma podlažím a dvěma ložnicím a dvěma koupelnám a ručně dělané jídelní soupravě z borového dřeva. Mít tolik místa a tekoucí horkou vodu oproti ručně napumpované studené, dát si horkou sprchu místo koupele ve vodě z roztátého sněhu v pozinkované kulaté ocelové vaně, uložit si směs mletého masa do lednice místo mražení v boxu na zápraží, a co bylo ze všeho nejzázračnější – moci si uprostřed noci ulevit do skutečného splachovacího záchodu deset kroků od postele místo toho, aby se trmácela ve tmě v botách a parce na venkovní kadibudku – pořád jí to přišlo příliš a stále se cítila nehodná toho daru, který jí rezervace tak štědře poskytla.
Ačkoliv se docela tvrdým způsobem naučila o tom pomlčet.
Otevřela dveře dodávky a Obluda přes ni v ladném oblouku vyskočila ven. Elegantně dopadla, vběhla do křoví na okraji mýtiny a zmizela. Kate se zadívala na Jima. „Nechceš zůstat na večeři?"
Byl v pokušení, protože nestihl večeři u tety Vi, kde si pronajímal pokoj, dokud si nenajde něco vlastního – což nebude v Niniltně jednoduché, laciné a navíc se mu to nejspíš nepodaří v dohledné době.
Na druhou stranu dobře věděl, že v tomhle pozvání se skrývá víc než jen večeře. Aspoň že světla uvnitř domu naznačovala, že je Johnny doma, takže měl garde. A měl by být v bezpečí.
„Jasně."
Následoval ji dovnitř, kde si u dveří sundali svrchníky a boty a dál pokračovali v ponožkách. Johnny se rozvaloval na pohovce tak zabraný do knížky, že je ani neslyšel vcházet. Jim přešel k němu a knihu mu nadzvedl, aby viděl na název. *„Reflex,"* přečetl, „je to dobrý?"
Za dva roky od nástupu do puberty se Johnnyho blond vlasy změnily na sytě norkově hnědou a obličej získal silné, přímočaré rysy včetně impozantní brady. Omámeně na Jima zamrkal. Když Johnny četl, tak četl. V takových chvílích bylo těžké si uvědomit, že Kate nebyla Johnnyho skutečnou matkou. „Co? Aha. Ahoj, Jime." Posadil se. „Kate," pronesl překvapeně. „Jsi doma."
„To jsem." Kývla na Jima. „Budeme mít u večeře společnost."
Johnny pokrčil rameny. „Supr."
Jim poklepal prstem na knihu. „Je dobrá?" zeptal se znovu.
„Co? Aha. Jo, fakt dobrá. Sci-fi. Pokračování knihy *Jumper*."
„To jsem četl," přitakal Jim. „Dobrá kniha."

Posadil se a dali se do živé debaty o žádoucnosti teleportace jako lidské vlastnosti. Johnny z generace vyžívající se v okamžitém uspokojení, jež už ze své podstaty věřila, že jakákoliv cesta kamkoliv trvá déle, než by měla, byl pro, kdežto Jim jako profesionál policejní správy ve výkonu s dobře vyvinutým pudem sebezáchovy byl proti.
Kate pustila v rádiu Johna Hiatta a vytáhla vývar, který udělala před dvěma dny z losí morkové kosti, cibule a mrkve. Do směsi oleje a másla nakrájela další cibule a nechala je dusit, zatímco krájela francouzský chleba, jenž pekla o víkendu, potřela ho olivovým olejem a nechala v troubě opéct z obou stran. Když byla cibule dozlatova, přelila ji vývarem, přivedla směs k varu, nechala ji probublávat a přinesla tři velké misky. Nabrala do nich polévku, položila na ni plátek chleba, na který pak nastrouhala švýcarský sýr a parmezán. Vložila je do trouby zapéct a zhnědnout a pak nachystala na stůl lžíce, nože a papírové utěrky místo ubrousků spolu s dalším francouzským chlebem a máslem. „Podává se polévka."
Přišli ke stolu a začichali. Johnny se do jídla pustil s mlsným apetitem kteréhokoliv normálního čtrnáctiletého vysavače. Jim ochutnal a rozmýšlel. „S trochou koňaku by byla lepší," zhodnotil.
Johnny se uprostřed vdechování polévky zarazil se lžící ve vzduchu.
Kate věnovala Jimovi dlouhý, vyrovnaný a poměrně bezvýrazný pohled.
„Ne," odpověděl si Jim velice opatrně, „že by nebyla absolutně dokonalá tak, jak je." Usrknul si znovu, tentokrát s hlasitými zvukovými efekty. „Jistě, je to nejlepší francouzská cibulačka, jakou jsem kdy v životě jedl."
Johnny si do papírové utěrky kýchl tak, že to vyznělo přesně jako „vlezdoprdelko".
Kate se pevně chopila konverzace u stolu a zeptala se ho, jak se měl ten den ve škole, a Johnny jim pověděl o výletě, na němž byli se třídou na skládce, aby se tam podívali na hnízdo orlů, aniž by přitom opomenul zahrnout podrobný popis incidentu s průjmem. Jim mu to oplatil popisem zadržení toho podlého padoucha Willarda Shugaka. Kate přispěla trochou místní šeptandy včetně nedávného laškování paní poštmistrové s projíždějícím zubařem, jež ovšem skončilo nešťastně ve chvíli, kdy se objevil zástupce Aljašského úřadu pro udělování pracovních licencí, který informoval všechny čekající v narychlo zřízené klinice v tělocvičně, že nejen že projíždějící zubař nemá ve státě Aljaška zřízenou licenci, ale na medicínu vůbec nikdy nechodil. To byl naprostý šok pro pět pacientů, které toho rána už ošetřil (jedno čištění, tři výplně a kořenový kanálek) a kteří si podle posledních zpráv ještě stále oparně jazykem prozkoumávali zuby, na kterých pracoval. Bonnie Jeppsenová, paní poštmistrová, si prý léčila zlomené srdce navlékáním korálků a všeho zářivého, co včas neuhnulo z cesty, včetně kamenů velikosti menšího kufru.
Jim si až při mytí nádobí uvědomil, jak domácké mu to všechno připadalo. Po páteři mu přeběhl mrazivý záchvěv strachu.
Kate se na svoje dva chlapy sladce usmála, nebo by aspoň udělala přesně to, kdyby věděla jak. „Zůstaneš přes noc, Jime?"
Johnny odhodil utěrku a pohrozil jim prstem. „Nechci nic slyšet, jasný?" Popadl knížku a vystřelil chodbou, načež se za ním zbytečně hlučně zavřely dveře jeho pokoje.
Kate se rozesmála. Byl to ten nejvíc sexy zvuk, co kdy Jim slyšel vycházet z ženských úst. Taky to byl ten nejděsivější zvuk, který kdy slyšel vycházet z ženských úst. „Ne, díky," odpověděl skrze rázem suché rty.
Loudavým krokem obešla kuchyňský ostrůvek a zahnala ho do kouta, kde mu jemně jedním prstem přejela po knoflících na košili. „Co můžu udělat, aby sis to rozmyslel?"
Věděl, že je to špatný nápad, a zoufale se snažil vzpomenout si proč, ale mozek se mu přemístil někam jižně od přezky pásku.
S lítostí si pomyslel, že je to všechno jeho zatracená chyba. Naháněl ji roky, dokonce předtím, než Jack Morgan zemřel. Teď držel tygřici za ocas a nevěděl, co si s ní počít.
Počkat. Ale když se nad tím doopravdy zamyslel, byla to celé Kateina chyba. To ona ho ukonejšila do falešného pocitu bezpečí, zmátla ho, aby si myslel, že ji může beztrestně nahánět

donekonečna, protože mu dala výslovně najevo, že nemá nejmenší naději, že by ji někdy polapil.
Měli zcela jasný vzorec, pomyslel si rozhořčeně. On ji naháněl. Ona mu unikala. Potom se vloni něco změnilo. S tím prstem pohrávajícím si s knoflíčky na jeho košili bylo těžké se soustředit na to, co přesně to bylo a jak, ale kdesi v koutku mysli měl rozmlženou vzpomínku na to, jak se pokusil udělat správnou věc a řekl jí, že už jí nebude nadbíhat, protože ona je vysoce monogamní, čehož on nebyl schopný a nebyl ani ochotný se takovým stát a že – ksakru. Teď kroužila prstem po mosazném medvědovi na jeho přezce u pásku.
Nějak se stalo, že když jí řekl, že je po všem, začala ona nahánět jeho a sice ho štvalo to přiznat, ale byla mnohem úspěšnější než on. Naposledy se jí ho povedlo svést před dvěma týdny na novoročním *potlači*, když ho vylákala ze školní tělocvičny a vzala si ho vestoje v rohu, o němž vroucně doufal, že je příliš tmavý, aby do něho bylo vidět, protože na chodníku ani ne šest metrů od nich panoval zatraceně čilý ruch. Před touto politováníhodnou, byť veskrze příjemnou příhodou se mu dařilo odolávat pěkně dlouho a sám sebe přesvědčoval, že právě proto se z něho stal tak snadný cíl.
Dnes večer však žádnou takovou výmluvu neměl. Jeho auto nejevilo známky žádné závady a stálo zaparkované před domem, kde mu poskytovalo rychlou únikovou cestu.
„Co jsi sakra dala do té polívky?“ slyšel sám sebe říkat, zatímco ho vedla po úzkých dřevěných schodech do podkrovní místnosti a k ohromné posteli s čelem.
„Koňak ne,“ odpověděla.